

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej.)

7. Koline.

Kdo bi ne poznal tega domačega praznika! A zastonj bi ga iskali po najnatančnejših koledarjih, ker je celó domač in tako premičen, da ga vsi pratikarji ne morejo določiti. Danes se praznuje tukaj, jutri pa kje drugod. Dasi pa ni nikjer zapisano, kdaj se obhajajo kje koline, vedó vendar to vaški ubožci prav natanko. Kakor bi jim zvonil, prihajajo drug za drugim, dobro vedoč, da dobijo gotovo kaj slasten oblizek. Lahko torej umemo, da se siromaki veselé dné kolin.

A še bolj se ga veselite vi otroci. Vaše veselje pa je povsem drugače: vaš želodček ni takó lačen, ampak oči, oči! Kaj bi rekli, ko bi vas stariši na dan kolin zaprli v stransko sobico in bi vam dali mesa, kolikor bi si ga le želeli? Jokali bi! In ako bi vas izpustili s pogojem, da smete gledati, kako se »pujska« razdeljuje, da pa ne dobite niti trohice okusiti — kmalu bi bili tamkaj. Kaj je pa tudi treba jesti človeku, da le vidi!

Od dneva, ko so začeli pitati prešička, ni bilo za-me pravega mirú. Že za nekoliko dnij sem vprašal: »Mati, ali bo že skoraj?« In kolikokrat sem vprašal prej, nego so mi dejali smehljaje se: »Prihodnji ponedeljek ga bomo!« Tedaj pa ni bilo tedna ne konca ne kraja! Bolj ko človek kaj pričakuje, bolj len se mu zdi čas. No, mine pa le!

Sosed mesar je bil naprošen, noži nabrušeni in druge reči pripravljene. Jutri bodemo klali! S to sladko mislijo sem šel spat, — a zastonj sem mižal. »Kaj pa se preobračaš takó?« vprašali so oče proti polnoči. »Ne morem zaspati,« rekel sem, in oče so me razumeli in zopet zaspali. Tudi jaz sem zadremal in užival sem koline že v sanjah. Ravno mi je ušla iz rok velika kašnata klobasa, ki bi jo bil moral dejati na mizo, kar se zbudim. »Oče, ali bo že skoraj jutro?« vprašam, zavedevši se nekoliko. »Ne še, saj še petelin ni zapel,« bil je odgovor. In čakal sem petelina, pa takrat se ni hotel kljubebčni zaspanec nikdar oglasiti. Ko pa je vendar zadonel prvi glas petelinove pesmi, skočil sem kakor zajec kvišku. In oblečen, seveda, bil sem tudi hitro, — a kakó? Desni čevelj na levi nogi, oprsnik pa narobe!

Kmalu na to udari težko pričakovani »nekdo« po vratih, in v sobo stopi mesar. »Ti si rekel včeraj, da pojdeš v hlev po prešička«, spomni me. »Saj pojdem«, dêm kratko. In šli smo proti hlevcu — jaz prvi. Tamkaj pa sem počakal. »Najprej ga le vi primite!« poprosil sem soseda. Ko pa je prešič zakrulil, bil sem že dobro skrit v veži za durmi: lahko bi ušel in s prešičem se ni norčevati! — Pazljivo sem vlekel na uho, kdaj bo utihnila žival. Tedaj sem bil zopet jaz korenjak in kar za rep bi bil rad vzdignil ogromnega pitanca. Takó je bilo in kaj se je dalje godilo, itak veste. Človek bi rad pomagal, pa je povsod na poti. No, da le sme gledati!

Kakó so se moje nesrečne sanje uresničile, vam ne povem, sicer bi se preveč smejali moji nerodnosti. — Želim vam samó prav vesele koline!

